

VŽDYCKY
BUDEME
MÍT
léto

JENNY HANOVÁ

COOL
BOO

Vždycky budeme mít léto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Jenny Hanová

Vždycky budeme mít léto – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

**VŽDYCKY
BUDEME
MÍT
léto
JENNY HANOVÁ**

COO
BOO

Přeložila Romana Bičíková

© 2011 by Jenny Han

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.

Translation © Romana Bičíková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7544-969-6

ISBN e-knihy 978-80-7544-981-8 (1. zveřejnění, 2020)

*Mým dvěma Emily:
Emily van Beeková, jsi pro mě symbolem všeho dobrého.
Emily Thomasová Meehanová, doufám,
že spolu zůstaneme navždycky
Miluju vás, naše holky*

Když jsem byla malá, každou středu jsme si s mamkou večer pouštěly staré muzikály. Byla to naše tradice. Občas se k nám na chvíli připojil i tatka nebo Steven, ale spíš jsme to většinou byly jen my dvě, schoulené na gauči pod dekou a s mísou sladko-slaného popcornu. Každou středu. Dívaly jsme se na filmy jako *Obchodník s hudbou*, *West Side Story*, *Setkáme se v St. Louis*. Ty se mi líbily. Pak *Zpívání v dešti*, které se mi líbilo moc. Ale žádný z těch muzikálů jsem nemilovala tolik jako *Bye Bye Birdie*. Ten jsem měla ze všech nejradši. Dívala jsem se na něj pořád dokola, tolikrát, kolikrát to mamka byla schopná vydržet. A stejně jako předtím Kim MacAfeeová jsem chtěla nosit řasenku a rtěnku a vysoké podpatky a mít ten „šťastný pocit, že jsem dospělá žena“. Chtěla jsem slyšet od kluků uznalé hvízdání a vědět, že patří mně. Chtěla

jsem vyrůst a být jako Kim, protože té se to všechno povedlo.

A pak, když byl čas jít spát, jsem si před zrcadlem v koupelně s plnou pusou pasty zpívala jednu z písniček z toho filmu: „Milujeme tě, Conrade, ó ano. Milujeme tě, Conrade, na věky věků.“ Zpívala jsem procítěně, z hloubi svého osmi, devíti, desetiletého srdce. Ale nezpívala jsem pro hlavního hrdinu filmu Conrada Birdieho. Zpívala jsem pro toho *svého* Conrada. Conrada Becka Fishera, kluka mých dětských snů.

V životě jsem doopravdy milovala jen dva kluky – a oba se příjmením jmenovali Fisher. Jako první to byl Conrad, kterého jsem milovala tak, jak můžete někoho milovat, jen když jste zamilovaní poprvé. Je to láska, která nezná nic jiného a ani nechce – je závratná a bláznivá a prudká. Takovou lásku vážně zažijete jen jednou.

A pak byl Jeremiah. Když jsem se podívala na Jeremiah, viděla jsem minulost, přítomnost a budoucnost. Neznal jen tu holku, kterou jsem bývala dřív. Znal i tu holku, kterou jsem byla právě teď, a stejně mě miloval.

Mé dvě největší lásky. Myslím, že jsem vždycky věděla, že ze mě jednou bude Belly Fisherová. Jen jsem neměla tušení, že se to seběhne zrovna takhle.

Kapitola jedna

Když je zkouškové a vy se už pět hodin v kuse učíte, potřebujete k přežití noci tři věci: tu největší ledovou tříšť, co se dá sehnat, napůl třešňovou, napůl colovou. Kalhoty od pyžama tak seprané, že je látka tenká jako papír. A konečně pauzy na tanec. Spoustu tance. Když se vám začnou klížit oči a jediné, po čem toužíte, je svalit se do postele, pomůže vám jediné taneční přestávka.

Byly čtyři ráno a já se učila na poslední zkoušku prvního ročníku na Finchově univerzitě. S Anikou Johnsonovou, mojí novou nejlepší kamarádkou, a Taylor Jewellovou, mojí starou nejlepší kamarádkou, jsme rozbily tábor ve studovně na mojí koleji. Letní prázdniny už byly za rohem, skoro jsem je cítila na jazyku. Ještě pět dní. Odpočívala jsem je už od dubna.

„Vyzkoušej mě,“ poručila mi ochraptělým hlasem Taylor.

Otevřela jsem sešit na náhodné stránce. „Definuji pojmy *anima* a *animus*.“

Taylor se kousla do spodního rtu. „Dej mi náповědu.“

„Ehm... zkus to přes latinu,“ navrhla jsem jí.

„Jakou latinu? Já jsem na latinu nechodila! Copak v tom testu bude i latina?“

„Ne, jen jsem se ti snažila napovědět. Protože v latině končí mužská jména na *-us* a ženská na *-a*, a *anima* je ženský archetyp a *animus* je mužský archetyp. Už to chápeš?“

Taylor vzdychla. „Ne. Asi tu zkoušku nedám.“

Anika zvedla oči od svého sešitu. „Možná ji dáš, když si přestaneš furt s někým psát a začneš se učit.“

Taylor ji probodla nasupeným pohledem. „Pomáhám sěgře naplánovat naši slavnostní snídani na konec školního roku, tak musím bejt na příjmu.“

„Na příjmu?“ Anika se tvářila pobaveně. „Jako doktor ve službě?“

„Jo, jako doktor,“ odsekla Taylor.

„Takže co to bude, palačinky, nebo waffle?“

„Abys věděla, tak francouzský tousty.“

Všechny tři jsme chodily na stejný kurz psychologie. Já a Taylor jsme na zkoušku měly jít zítra, Anika den po nás. Anika byla vedle Taylor na univerzitě moje nejbližší kamarádka. Taylor byla od přírody soutěživá, takže na moje přátelství s Anikou docela žárlila, i když by to nikdy v životě nepřiznala.

Moje kamarádství s Anikou bylo jiné než to s Taylor. Anika byla uvolněná a pohodová. Nikdy nikoho neodsuzovala. Ale hlavně mi dávala možnost být jiná. Neznala mě celý život, takže na mě nekladla žádné nároky, neměla žádné předsudky. Dávala mi tím takovou volnost. A byla úpl-

ně jiná než moje kamarádky ze střední. Pocházela z New Yorku, její tatínek byl jazzový hudebník a maminka spisovatelka.

O pár hodin později se začalo rozednívat, vycházející slunce zalévalo studovnu namodralým světlem. Taylor měla hlavu na stole, zatímco Anika upírala pohled do prázdna a vypadala jako zombie.

Zmačkala jsem dva papíry do kuličky a hodila jednu po každé z mých kamarádek. „Taneční pauza!“ zatrylkovala jsem a zmáčkla na počítači tlačítko play. Vesele jsem se zavrtěla na židli.

Anika se na mě zamračila. „Jak můžeš být tak čilá?“

„To proto,“ tleskla jsem do dlaní, „že za pár hodin bude po všem.“ Zkoušku jsem dělala až v jednu odpoledne, takže jsem měla v plánu se jít ještě na pokoj trochu prospat a pak se po probuzení ještě chvíli učit.

Sice jsem zaspala, ale stihla jsem se probudit tak, abych si mohla dát ještě hodinové opáčko. Neměla jsem čas zajít si do jídelny na snídani, a tak jsem si jen v automatu koupila plechovku třešňové coly.

Test byl přesně tak obtížný, jak jsem čekala, ale byla jsem si docela jistá, že dostanu minimálně dvojku. Taylor zase měla pocit, že určitě nepropadla, což bylo dobré. Obě jsme byly na nějaké oslavování moc unavené, a tak jsme si jen plácly a vydaly se každá svojí cestou.

Já jsem zamířila zpátky do svého pokoje, odhodlaná minimálně do večere spát, ale když jsem otevřela dveře, zjistila jsem, že v mojí posteli spí Jeremiah. Ve spánku vypadal navzdory lehkému strništi pořád jako malý kluk. Ležel natažený na přehozu, nohy mu visely přes okraj postele, k hrudi si tiskl mého plyšového ledního medvěda.

Zula jsem se a vlezla si k němu. Jeremiah se zavrtěl, otevřel oči a řekl: „Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděla jsem.

„Jak to šlo?“

„Docela dobře.“

„Fajn.“ Pustil Peperminta Juniora a přivinul si mě k sobě. „Přinesl jsem ti půlku svého sendviče od oběda.“

„To je milý.“ Zabořila jsem hlavu pod jeho rameno.

Jeremiah mi vtiskl polibek do vlasů. „Přece nenechám svoji holku hladovět.“

„Neměla jsem jen snídani,“ namítla jsem. Ale pak mi došlo: „A oběd.“

„Chceš ten sendvič teď? Mám ho v tašce.“

Když jsem se nad tím tak zamyslela, vlastně jsem měla docela hlad, ale taky jsem padala únavou. „Možná pak,“ vydechla jsem a zavřela jsem oči.

Jeremiah znovu usnul a já taky. Když jsem se probudila, venku byla tma, Pepermint Junior ležel na zemi a Jeremiah mě objímal oběma rukama. Pořád ještě spal.

Začali jsme spolu chodit hned na začátku čtvrtáku. Ačkoli „chodit“ mi nepřipadalo jako to správné slovo. Prostě jsme byli spolu. Stalo se to tak rychle a hladce, že jsem měla pocit, jako by to tak bylo odjakživa. V jednu chvíli jsme byli kamarádi a hned nato jsme se líbali, a než jsem se nadála, hlásila jsem se na stejnou univerzitu, kam chodil on. Přesvědčovala jsem samu sebe i všechny okolo (včetně jeho, včetně – a především – mojí mámy), že je to dobrá škola, jen pár hodin od domova a vůbec dává smysl se přihlásit právě sem, a že si podám klidně přihlášky i jinde. A všechno to byla pravda. Ale nejdůležitější pro mě bylo prostě mu být nablízku. Chtěla jsem s ním být pořád, ne jenom v létě.

A teď jsme tu vedle sebe leželi na posteli v mém kolejném pokoji. Jeremiah chodil do druháku a já právě dokončovala prvák. Bylo šílené, jak daleko jsme došli. Znali jsme se celý život a svým způsobem to bylo pořádné překvapení – ale na druhou stranu se to zdálo nevyhnutelné.

Kapitola dvě

Jeremiahovo univerzitní bratrstvo pořádalo závěrečný večírek. Za týden se všichni rozjedeme pryč na prázdniny a do kampusu se vrátíme až na konci srpna. Léto jsem vždycky měla ze všeho nejradši, ale teď, když jsem konečně jela domů, to byl trochu hořkosladký pocit. Už jsem si zvykla potkávat se každé ráno s Jeremiahem v jídelně na snídani, ráda jsem s ním pozdě večer chodila prát prádlo do domu jejich bratrstva. Jeremiah uměl moje trička skládat jako nikdo jiný.

To léto měl nastoupit na další stáž ve firmě svého táty a já si našla brigádu jako servírka v rodinné restauraci jménem Behrs, stejně jako loni. Měli jsme v plánu se tak často, jak to jen půjde, scházet v domě na pláži v Cousins Beach. Minulé léto jsme se tam nedostali ani jednou. Oba jsme měli moc práce. Já jsem si brala co nejvíc směn, abych si

vydělala na školné. Ale celou dobu jsem se cítila tak podivně prázdná. Bylo to první léto, kdy jsem ani jednou nejela do Cousins Beach.

Venku poletovalo pár světlušek. Už se stmívalo, ani nebylo moc vedro. Vzala jsem si boty na podpatku, což byla blbost, protože jsem se taky na poslední chvíli rozhodla, že nepojedu autobusem, ale půjdu pěšky. Zničení mě totiž napadlo, že to je možná na dlouhou dobu naposled, co jen tak půjdu za takhle příjemného večera přes kampus.

Pozvala jsem na párty i Aniku a naši kamarádku Shay, ale Anika měla večírek se svojí taneční skupinou a Shay už měla všechny zkoušky hotové a odletěla domů do Texasu. Taylor šla na akci svého univerzitního sesterstva, takže se mnou taky nešla. Byla jsem sama se svými obolavělými nohama.

Napsala jsem Jeremiahovi, že už jsem na cestě a že jdu pěšky, takže mi to bude ještě chvíli trvat. Neustále jsem se musela zastavovat a upravovat si boty, protože se mi zařezávaly do pat. Podpatky jsou pitomé, rozhodla jsem.

Na půl cesty k domu bratrstva jsem ho spatřila sedět na naší oblíbené lavičce. Když mě uviděl, vyskočil na nohy. „Překvápko!“

„Nemusels mi chodit naproti,“ odpověděla jsem, ale měla jsem ohromnou radost, že to udělal. Sedla jsem si na lavičku.

„Sekne ti to,“ pochválil mě.

Dokonce i teď, po dvou letech vztahu, jsem vždycky zčervenala, když něco takového řekl. „Děkuju,“ špitla jsem. Měla jsem na sobě letní šaty, které mi půjčila Anika, bílé s malinkými modrými kytíčkami a volánkovými ramínky.

„Ty šaty vypadají trochu jako ze *Za zvuků hudby*, ale víc sexy.“

„Děkuju,“ zopakovala jsem a v duchu dumala, jestli v těch šatech opravdu vypadám jako Fräulein Maria? To neznělo moc dobře. Radši jsem si volány na ramínkách trochu uhladila.

Nějací kluci, které jsem neznala, se zastavili, aby se pozdravili s Jeremiahem, ale já zůstala sedět na lavičce, aby si moje nohy trochu odpočinuly.

Jakmile odešli, zeptal se mě: „Můžeme?“

Zaúpěla jsem. „Strašně mě bolí nohy. Podpatky jsou na nic.“

Jeremiah si dřepł. „Tak naskoč, děvče.“

S hihňáním jsem si mu vylezla na záda. Když mi říkal „děvče“, vždycky mě to svádělo k hihňání. Nemohla jsem si pomoci. Bylo to vtipné.

Jeremiah se zvedl a já se ho chytila rukama kolem krku. „Přijede v pondělí tvůj táta?“ zeptal se mě cestou přes hlavní nádvoří.

„Jo. Pomůžeš nám, že jo?“

„Ale no tak. Nesu tě přes celej kampus. To ti musím pomáhat i se stěhováním?“

Napřáhla jsem se k pohlavku a Jeremiah uhnul hlavou. „No jo, tak jo,“ řekl.

Pak jsem mu pusou zaprděla na krk a on vyjel jako malá holka. Celou cestu na večírek jsem se smála jako smyslů zbavená.

Kapitola tři

Dveře domu Jeremiahova bratrstva byly dokořán a na trávníku před ním už lelkovala spousta lidí. Všude kolem byly nahodile rozvěšené řetězy vánočních světýlek – od poštovní schránky přes verandu, a dokonce i podél chodníčku ke dveřím. Na trávníku byly tři nafukovací bazénky a lidé si v nich hověli, jako by to byly vířivky. Kluci kolem pobíhali s vodními pistolemi a stříkali si navzájem do pusy pivo. Některé holky na sobě měly jen bikiny.

Seskočila jsem z Jeremiahova hřbetu na trávu a sundala si boty.

„Docela se to zelenáčům povedlo,“ zhodnotil Jeremiah uznale dětské bazénky. „Máš s sebou plavky?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Mám se zeptat, jestli některá z holek nemá jedny navíc?“ nabídl se.

„Ne, dík,“ vyhrkla jsem spěšně.

Jeremiahovy kamarády z bratrstva jsem už dřív potkala, protože jsem za ním chodila do jejich domu, ale holky jsem tu moc neznala. Většina z nich patřila do sesterstva Zeta Fí, které mělo s Jeremiahovým bratrstvem něco jako družbu. To znamenalo, že spolu pořádali různé akce a párty a tak. Jeremiah chtěl, abych do Zeta Fí vstoupila, ale to jsem odmítla. Řekla jsem mu, že si nemůžu dovolit členské poplatky ani platit navíc za ubytování v domě sesterstva, ale spíš šlo o to, že jsem se chtěla kamarádit s různými typy holek, ne jen s těmi ze sesterstva. Chtěla jsem si vysokoškolskou zkušenost užít naplno, tak jak mi to vždycky kladla na srdce máma. Taylor tvrdila, že Zeta Fí je pro děvky a holky, co jen vymetají pařby, na rozdíl od jejího sesterstva, které je prý mnohem víc na úrovni a exkluzivnější. A taky víc zaměřené na dobročinnost, dodala Taylor po chvíli přemýšlení.

Jeremiah se zdravil a objímal s holkami ze sesterstva. Zdravily i mě a já je taky pozdravila a pak jsem vyšla do Jeremiahova pokoje, abych si u něj nechala tašku. A cestou zpátky dolů jsem ji uviděla.

Lacie Baroneová na sobě měla těsné džíny, hedvábné tílko a červené lodičky z pravé kůže, ale i s podpatky měla nanejvýš metr šedesát. Bavila se s Jeremiahem. Byla to předsedkyně sesterstva Zeta Fí a chodila do třetáku – o rok výš než Jere a o dva výš než já. Tmavě hnědé vlasy měla zastřižené do načechraného mikáda a byla hodně drobounká. A kdybyste se zeptali kohokoli, řekl by vám, že je ztraceně sexy. Podle Taylor jela po Jeremiahovi. Řekla jsem jí, že je mi to jedno, a byla to pravda. Proč by mi to mělo vadit?

Samozřejmě že se Jeremiah bude holkám líbit. Byl to ten typ kluka, po kterém jdou všechny. Ale ani tak krásná

holka jako Lacie se nevyrovnala tomu, co bylo mezi Jeremiahem a mnou. Byli jsme pár už dlouhé roky předtím, než jsme spolu doopravdy začali chodit. Zнала jsem ho líp než kdokoli jiný a on mě taky. Věděla jsem, že by se Jeremiah na jinou holku ani nepodíval.

V tu chvíli si mě všiml a zamával na mě. Došla jsem k nim a řekla jsem: „Ahoj, Lacie.“

„Čau,“ odpověděla.

Jeremiah si mě k sobě přitáhl. „Lacie pojede na podzim studovat do Paříže,“ pověděl mi a otočil se na ni. „My chceme do Evropy vyrazit příští léto a pořádně si to tam projet.“

Lacie si srkla piva. „To je super. Jaký země?“

„Určitě Francii,“ odpověděl Jeremiah. „Belly mluví plyně francouzsky.“

„Zas tak plyně ne,“ bránila jsem se zahanbeně. „Měla jsem fráninu na střední.“

„Jo, mně to taky nejde,“ usmála se Lacie. „Já tam hlavně chci jet a cpát se sýrem a čokoládou.“

Na někoho tak drobného měla hodně zastřený hlas. Napadlo mě, jestli třeba nekouří. Znovu se na mě usmála a já si pomyslela, že se Taylor spletla. Je to milá holka.

O pár minut později si odešla pro pití, a tak jsem to řekla i Jeremiahovi. „Je milá.“

Jeremiah pokrčil rameny. „Jo, je v pohodě. Chceš něco k pití?“

„Jasně,“ kývla jsem.

Vzal mě kolem ramen a odvedl mě na gauč. „Počkej tady a nikam nechod. Hned jsem zpátky.“

Sledovala jsem ho, jak se prodírá davem, a dmula se pýchou, že je můj. Můj kluk, můj Jeremiah. První kluk, vedle kterého jsem kdy usnula. První kluk, kterému jsem kdy vyprávěla, jak jsem v osmi letech omylem nachytala

svoje rodiče, jak to dělají. První kluk, který šel a koupil mi ibalgin, protože jsem měla fakt silné menstruační bolesti. První kluk, který mi lakoval nehty na nohou, který mi držel vlasy, když jsem se opila před jeho kamarády a pak jsem zvracela, první kluk, který mi napsal milostný vzkaz na bílou tabuli před mým pokojem na koleji.

*JSI MILK DO MÉHO SHAKE
na věky věků. S láskou J.*

První kluk, který mi kdy dal pusu. Můj nejlepší kamarád. Bylo mi to čím dál jasnější. Přesně takhle to mělo vždycky být. On byl ten pravý. Můj jediný.

Kapitola čtyři

Později večer se tancovalo.

Visela jsem Jeremiahovi kolem krku a kolem nás duněla hudba. Cítila jsem, jak mi tělem proudí krev, posilněná alkoholem a tancem. V místnosti bylo plno lidí, ale když se na mě Jere podíval, existoval pro mě jen on. Jen on a já.

Sklonil se a zastrčil mi za ucho neposlušný pramen vlasů. Pak řekl něco, co jsem nezachytila.

„Cože?“ zakřičela jsem.

„Nikdy si nestříhej vlasy, jo?“ odpověděl on.

„Ale já musím! Jinak bych vypadala – jako čarodějnice.“

Jeremiah si ukázal na ucho. „Neslyším tě!“

„Čarodějnice!“ Zakývala jsem hlavou, až se mi vlasy rozlétly kolem obličeje, a dělala jsem, jak míchám něco v kotlíku a ďábelsky se chechtám.

„Jako čarodějka se mi líbíš,“ řekl mi Jeremiah přímo do ucha. „Tak si ty vlasy jen zastríhuj!“

„Slibuju, že si nebudu stříhat vlasy,“ hulákala jsem přes hudbu, „když se ty vzdáš toho svýho snu o plnovousu.“

Jeremiah už od Dikůvzdání mluvil o tom, jak si nechá narůst vousy, protože se s pár kamarády ze střední vsadili, kdo bude mít delší plnovous. Řekla jsem mu, že to ani omylem, protože by mi moc připomínal mého tátu.

„Promyslím to,“ opáčil a políbil mě.

Byl cítit pivem a já nejspíš taky.

Pak si nás všiml Jeremiahův kamarád z bratrstva jménem Tom – z důvodu, který jsem neznala, přezdívaný Červeňák – a vyřítil se na Jeremiaha jako býk při koridě. Nesl si petlahev piva a na sobě měl jen spodky. A nebyly to ani boxerky, ale fakt těsné bílé slipy. „Od sebe, od sebe!“ povykoval.

Začali spolu blbnout, a když Jeremiah chytil Toma pod krkem, Tom máchl rukou a polil pivem mě i Aničiny šaty.

„Sorry, sorry,“ zamumlal. Když se Tom opil, vždycky všechno opakoval dvakrát.

„To nic,“ opáčila jsem, vyždímala si lem šatů a snažila se nedívat na spodní polovinu jeho těla.

Šla jsem si šaty vyčistit do koupelny, ale tam byla fronta, a tak jsem zamířila do kuchyně. Na kuchyňském stole lidi dělali body shoty, Jeremiahův kamarád Luke zrovna olizoval sůl z pupíku nějaké zrzky.

„Nazdar, Isabel,“ pozdravil, když mě uviděl.

„Ehm, ahoj, Luku,“ řekla jsem. Pak jsem zahlédla, že nějaká holka právě zvrací do dřezu, a tak jsem radši zase vypadla.

Rozhodla jsem se zkusit koupelnu v patře. Na vrcholku schodů jsem se musela protáhnout kolem líbající se

dvojice a omylem jsem tomu klukovi šlápla na ruku. „Moc se omlouvám,“ vyhrkla jsem, ale zdálo se, že si toho stejně vůbec nevšiml, protože druhou rukou rejdl té holce pod trikem.

Konečně jsem se dostala do koupelny. Zamkla jsem za sebou dveře a vydechla si úlevou. Tahle kalba byla ještě divočejší než obvykle. Byl konec školního roku, všichni už měli zkoušky za sebou, a tak se nejspíš chtěli pořádně odvázat. Byla jsem ráda, že Anika nemohla přijít. Tohle nebyl její styl – a můj taky ne.

Vymáčkla jsem si do dlaně trochu tekutého mýdla a snažila se vyčistit fleky na šatech. Někdo vzal zvenčí za kliku. „Moment,“ houkla jsem.

Stála jsem a mnula látku šatů a zaslechla jsem, jak se holky před koupelnou baví. Nejdřív jsem jejich hovor moc nevnímala, ale pak jsem zaslechla Laciin hlas. „Dneska je k sežrání, co?“

Někdo jí odpověděl: „To on je vždycky.“

„To jo, sakra,“ blábolila Lacie.

Druhá holka řekla: „Fakt závidím, žes ho klofla.“

„Co se stane v Cabo, zůstane v Cabo,“ zatrylkovala Lacie.

Zničehonic se mi zamotala hlava. Opřela jsem se o dveře, abych nepadla. Nemohla přece mluvit o Jeremiahovi. To prostě nebylo možné.

Někdo zabouchal na dveře, až jsem nadskočila.

Bez rozmyšlení jsem je otevřela. Lacie si při pohledu na mě připlácla ruku na pus. To, jak se tvářila, bylo horší než rána pěstí do břicha. Fakt mě to bolelo. Ostatní holky lapaly po dechu, ale já je nevnímala. Jako ve snách jsem kolem ní a jejích kamarádek prošla do chodby.

Nemohla jsem tomu věřit. To nemohla být pravda. Můj Jere by to neudělal.

Vešla jsem do jeho pokoje a zamkla za sebou. Sedla jsem si na jeho postel, přitiskla si kolena k hrudi a v duchu si opakovala Laciina slova. Co se stane v Cabo, zůstane v Cabo. To, jak se Lacie tvářila, jak ostatní holky lapaly po dechu. Přehrávala jsem si to v duchu jako film, pořád dokola. Jak se s ní dnes večer bavil. Jak pokrčil rameny, když jsem řekla, že je milá.

Musela jsem zjistit pravdu. Od Jeremiaha.

Vydala jsem se ho hledat. Cítila jsem, jak se můj šok mění ve vztek. Prodírala jsem se davem. „Hele!“ ohradila se nějaká opilá holka, když jsem jí šlápla na nohu, ale ani jsem se nenamáhala s omluvou.

Našla jsem ho venku, jak popíjí pivo se svými kumpány z bratrstva. „Musím s tebou mluvit,“ oznámila jsem mu ze dveří.

„Hned přijdu, Bells,“ odpověděl.

„Okamžitě.“

Kluci se začali pochechtávat. „Ale ale, někdo tu má průšvih,“ šklebili se. „Fisher je podpantoflák.“

Čekala jsem.

Jeremiah si nejspíš všiml, jak se tvářím, protože za mnou vešel dovnitř a následoval mě po schodech do svého pokoje. Zabouchla jsem za námi dveře.

„Co se děje?“ zeptal se mě ustaraně.

Skoro jsem vyprskla. „Tys měl o jarních prázdninách něco s Lacie Baroneovou?“

Jeremiah zbledl jako stěna. „Cože?“

„Měl jsi s ní něco?“

„Belly...“

„Já to věděla,“ vydechla jsem. „Já to věděla.“

I když jsem to ve skutečnosti nevěděla. Neměla jsem ani ponětí.

„Počkej, Belly, počkej.“

„Na co mám čekat?“ ječela jsem „Panebože, Jere. Kru-
cinál.“

Už jsem se neudržela na nohou. Svezla jsem se na pod-
lahu.

Jeremiah si klekl vedle mě a chtěl mi pomoci vstát, ale
já se po něm ohnala. „Nesahej na mě!“

Sedl si ke mně, hlavu svěšenou mezi koleny. „Belly, to
bylo, když jsme se rozešli. Nebyli jsme spolu.“ Probodla
jsem ho pohledem.

Ten náš takzvaný rozchod trval sotva týden. A pro mě
to ani nebyl opravdový rozchod. Vždycky jsem měla za to,
že se k sobě zase vrátíme. Celý ten týden jsem probřečela,
zatímco on se na Cabo San Lucas líbal s Lacie Baroneovou.

„Vždyť jsi věděl, že jsme se nerozešli! Věděl jsi, že to
nebylo doopravdy!“

„Jak jsem to měl vědět?“ zaskučel zoufale Jeremiah.

„Když jsem to věděla já, měl jsi to vědět taky!“

Jeremiah ztěžka polkl, až se mu rozhoupal ohryzek. „La-
cie za mnou celej tejden dolejšala. Nechtěla mi dát pokoj.
Přísahám, že jsem s ní nic mít nechtěl. Prostě se to stalo.“
Odmlčel se.

Stačilo mi slyšet jeho slova a cítila jsem se pošpiněná.
Znechucená. Nechtěla jsem si je představovat, nechtěla
jsem na to myslet. „Buď zticha,“ zasyčela jsem. „Nechci
nic slyšet.“

„Byla to chyba.“

„Chyba? Ty tomu říkáš chyba? Chyba byla, když jsi ne-
chal moje žabky ve sprše, takže začaly plesnivět a já je mu-
sela vyhodit. To byla chyba, ty hajzle.“ Rozbrečela jsem se.

Jeremiah mlčel. Jen seděl se svěšenou hlavou a nechal
si moje nadávky líbit.